

Kult Czternastu Świętych Wspomożycieli

Ks. BENEDICT HUGHES CMRI

Redaktor "The Reign of Mary"

Szkoda, że my katolicy w Ameryce nie jesteśmy zaznajomieni z wieloma praktykami tradycyjnej kultury katolickiej, jakie można spotkać w innych krajach. Jedną z nich jest nabożeństwo do grupy świętych znanych jako "Czternastu Świętych Wspomożycieli". Nabożeństwo to pojawiło się w Średniowieczu, w Niemczech w czasie epidemii czarnej dżumy. Każdy ze świętych czczony w tej grupie okazał się szczególnie skuteczny w różnych potrzebach. Kult świętych jest nie tylko akceptowany, ale wręcz nakazany przez Kościół. Sobór Trydencki orzeka, że "święci, którzy królują razem z Chrystusem w Niebie, ofiarują swoje modlitwy Bogu za ludzi... Jest rzeczą dobrą i pożyteczną błagalnie wzywać ich i uciekać się do ich modlitw, pomocy i wsparcia w celu uzyskania łaski od Boga przez Jego Syna, Jezusa Chrystusa, Pana naszego".

W Europie powszechnie spotyka się kościoły, kapliczki i ołtarze poświęcone Czternastu Orędownikom, takie jak ten znajdujący się w Weil der Stadt w Niemczech

Przekazy o pochodzeniu tego nabożeństwa są rozmaite; niektóre źródła utrzymują, że nabożeństwo to miało swój początek w Austrii w 1284 roku, podczas gdy inne głoszą, iż kult ten zapoczątkowany został w Niemczech. Uważa się, że zaraza znana jako "czarna śmierć" przyczyniła się do rozszerzenia tego kultu. Jako że ci święci okazali się szczególnie skuteczni, w pobożnych praktykach wiernych połączono ich razem pod wezwaniem "Czternastu Świętych Wspomożycieli". Jak już wspomniano, nabożeństwo to szczególnie rozpowszechniło się w Europie w czasach "czarnej śmierci". "Czarna śmierć"

znana również jako "zaraza" lub "zaraza morowa" była najbardziej zabójczą pandemią, jaką kiedykolwiek odnotowano w historii ludzkości. Ponad 75-200 milionów osób w Azji, Afryce Północnej i Europie zmarło od tej strasznej zarazy, która rozpoczęła się w Azji Środkowej lub Wschodniej. Rozwijające się szlaki handlowe, m.in. Jedwabny Szlak i żegluga, przyczyniły się do rozprzestrzenienia się zarazy w Europie, gdzie osiągnęła szczyt między 1347 a 1351 rokiem. Szacuje się, że zaraza ta zgładziła aż 60% całej populacji w Europie w ciągu tych kilku lat.

Symptomami zarazy były m.in. poczerniały język u zarażonych, gwałtowne bóle głowy, spieczone gardło, gorączka i czyraki w jamie brzusznej. Ofiary były atakowane przez zarazę bez ostrzeżenia i często umierały w ciągu kilku godzin od pojawienia się objawów. W tamtych czasach, przy niewielkiej pomocy ze strony medycyny, pobożni wierni uciekali się do modlitwy, a zwłaszcza do tych świętych, których uznawano za szczególnie skutecznych. Nabożeństwo do tej grupy Świętych Wspomożycieli rozprzestrzeniło się na terenie Niemiec, Czech, Moraw, Galicji, Szwajcarii, Austrii i Włoch, z wieloma kościołami, sanktuariami, szpitalami i uroczystościami szczególnie im poświęconymi. Papież Mikołaj V przywiązał odpusty do wzywania Czternastu Świętych Wspomożycieli, a w 1890 r. Kongregacja Świętych Obrzędów wyraziła zgodę na odprawianie Mszy św. na ich cześć w czwartą niedzielę po Wielkanocy w tych częściach Niemiec, gdzie kult ten był szczególnie silny. Chociaż każdy z czternastu świętych z tego grona ma osobne święto, w niektórych miejscach oddawano im cześć zbiorowo w dniu 8 sierpnia. Wszyscy z nich (z wyjątkiem św. Idziego) byli męczennikami.

Oprócz indywidualnych świąt Czternastu Orędowników czczonych jest wspólnie 8 sierpnia

Krótkie żywoty Świętych Wspomożycieli

Zapoznajmy się pokrótce z dziejami poszczególnych członków tego grona bohaterów. Przedstawimy ich według chronologicznej kolejności dat ich świąt w kalendarzu liturgicznym.

3 lutego: św. Błażeja, biskupa i męczennika

Wszyscy katolicy znają błogosławieństwo gardła, udzielane przez kapłana za pomocą dwóch poświęconych skrzyżowanych świec w święto św. Błażeja.

Św. Błażej został wybrany na biskupa Sebasty w Armenii ze względu na sławę, którą zawdzięczał swoim cnotom. Kiedy za Dioklecjana rozszalały się prześladowania, św. Błażej ukrył się w jaskini na górze Argeus, gdzie przez jakiś czas pozostawał w ukryciu. W końcu, odnaleźli go żołnierze namiestnika, skuli łańcuchami i uwięzili.

Podczas uwięzienia świętego przychodziło do niego wielu chorych, których uzdrawiał z chorób. Według Brewiarza rzymskiego, jednym z uzdrowionych był chłopiec znajdujący się na progu śmierci z powodu ości, która utknęła mu w gardle, któremu lekarze nie dawali szans na przeżycie. Św. Błażej został postawiony przed namiestnikiem, gdy jednak ani pochlebstwa, ani groźby nie mogły skłonić go do złożenia ofiary pogańskim bożkom, najpierw bito go różgami, a potem jego ciało rozdzierano żelaznymi zgrzeblami na kole tortur. Ostatecznie został ścięty i w ten sposób zdobył koronę męczeństwa.

Św. Błażej jest często przedstawiany jako biskup trzymający w ręku dwie skrzyżowane świece, a wzywa się go w chorobach gardła i dla ochrony zwierząt domowych.

23 kwietnia: świętego Jerzego, żołnierza i męczennika

Święty Jerzy jest jednym z najpopularniejszych świętych w Europie, ale weryfikowalne szczegóły jego historii są skąpe. Martyrologium rzymskie nie podaje miejsca jego męczeństwa, ale po prostu stwierdza, że jego "chwalebne męczeństwo Kościół Boży z taką uroczystością obchodzi, z jaką zwykle czci tych, którzy męczeństwem zwyciężskim wysławili Chrystusa" (*Natalis sancti Georgii Martyris, cujus illustre martyrium inter Martyrum coronas Ecclesia Dei veneratur*).

Ks. Alban Butler utrzymuje, że urodził się w Kapadocji pod koniec trzeciego wieku. W młodości został żołnierzem i szybko pozyskał przychyłność Dioklecjana, który mianował go trybunem. Kiedy jednak cesarz zaczął prześladować chrześcijan, święty Jerzy surowo i otwarcie go zganił i zrzekł się swojej funkcji. W konsekwencji poddany został długiej serii tortur i ostatecznie ścięty.

Tak budująca była ta pogoda ducha młodego żołnierza w napominaniu prześladowcy chrześcijan i stawianiu czoła torturom i śmierci, że pierwsi chrześcijanie wszędzie czcili jego męstwo i wzywali jego wstawiennictwa. Jego bohaterska walka stała się przykładem zwycięstwa nad złem i zaczęto go przedstawiać jako zabijającego smoka. Nie tylko żołnierze uznali go za swojego patrona, ale także Anglia i inne państwa wybrały go na patrona narodowego. Nawet najeźdźcy Saraceni zaniechali profanacji jego wizerunku okrzyknawszy go "Rycerzem na białym koniu". Wzywa się go w przypadku chorób skóry, paraliżu i jako patrona żołnierzy. W ikonografii przedstawiany jest jak zabija smoka.

8 maja: św. Akacjusza (lub Achacy, Agacjusz), męczennika

Jako młodzieniec Akacjusz wstąpił do rzymskiego wojska i ostatecznie został setnikiem. Po swoim nawróceniu gorliwie usiłował nawracać swoich kolegów żołnierzy i ostatecznie został zdemaskowany jako Chrześcijanin. Za panowania cesarzy Dioklecjana i Maksyminiana był okrutnie torturowany, a następnie ścięty w 311 roku. Jego ciało zostało potem w cudowny sposób przeniesione ku wybrzeżom Kalabrii (Włochy) i tam z czcią przechowywane są jego relikwie. Św. Akacjusz wzywany jest w bólach głowy i w chwilach śmiertelnych katuszy. Przedstawiany jest w koronie cierniowej.

2 czerwca: św. Erazma (znany również jako Elmo), biskupa i męczennika

Św. Erazm był biskupem Kampanii za panowania niegodziwych cesarzy Dioklecjana i Maksymiana. Został aresztowany i pobity maczugami i biczami obciążonymi ołowiem. Następnie posypano go żywicą, siarką, stopionym ołowiem, wrzącą smołą, woskiem i olejem, ale ze wszystkich tych tortur wyszedł cały i zdrowy. Cud ten sprawił, iż wielu nawróciło się do wiary świętej.

Erazm został ponownie wtrącony do więzienia i skrupowany ciężkimi żelaznymi łańcuchami, z których został uwolniony przez anioła. Następnie Maksymian rozkazał mu założyć na siebie rozpalony do czerwoności płaszcz z mosiądzu, jednak po raz kolejny wyszedł bez szwanku. Wreszcie nawróciwszy wielu na Wiarę katolicką i umocniwszy wiernych, zdobył ostatecznie koronę męczeństwa.

Legenda głosi, że jedną z tortur św. Erazma było wyrywanie wnętrzości rozpalonymi prętami. W związku z tym w ikonografii przedstawiany jest z wnętrzościami owiniętymi wokół korby, wzywany jest szczególnie w chorobach żołądka i jelit, dla ochrony zwierząt domowych oraz jako patron marynarzy i niewiast pracujących. Elektryczność statyczna występująca na statkach na morzu nosi na jego cześć nazwę ogni św. Elma.

15 czerwca: św. Wita, męczennika

Św. Wit urodził się w III wieku w rodzinie pogańskiej. Jako młody chłopiec miał szczęście być wychowanym przez pobożną niańkę o imieniu Krescencja, która ze swym mężem Modestem, uczyła go wiary. Przyjął całym sercem naukę Kościoła i został potajemnie ochrzczony.

Kiedy usłyszał o tym jego ojciec poganin bardzo się rozgniewał i robił wszystko, co w jego mocy by odciągnąć syna od wiary chrześcijańskiej. Ponieważ obietnice i groźby były bezskuteczne, przekazał Wita pogańskiemu sędziemu, który kazał go wychłostać. Jako że ojciec poganin planował surowszą karę, Wit został ostrzeżony przez anioła, aby uciekał i dlatego uszedł w towarzystwie Modesta i Krescencji na obczyznę.

Będąc na wygnaniu Wit osiągnął taką reputację świętości, że jej sława dotarła do samego cesarza Dioklecjana. Cesarz, który miał syna opętanego przez diabła, zawezwał Wita, aby przybył i wyzwolił jego syna. Wit to uczynił, lecz niewdzięczny cesarz, nie będąc w stanie przekonać Wita, aby oddał cześć pogańskim bożkom, wrzucił go do więzienia wraz z Modestem i Krescencją.

Gdy skuci łańcuchami pozostawali niewzruszeni, cesarz nakazał, by ich wrzucono do kotła ze stopionym ołowiem, żywicą i smołą. Podobnie jednak jak trzech hebrajczy młodzińcy męczennicy śpiewali hymny i pozostali nie ponosząc szwanku. Następnie Dioklecjan rzucił ich lwu na pożarcie, który położył się przed nimi i lizał ich stopy. Wówczas cesarz, bardziej wściekły niż kiedykolwiek, rozkazał rozciągnąć ich na szafocie tak, iż ich kończyny zostały połamane i wszystkie ich kości uległy zwicnięciu. Tak jak długo ta tortura trwała, miały miejsce grzmoty, pioruny i trzęsienia ziemi, które spowodowały upadek świątyń bożków, podczas gdy wielu pogan nawróciło się.

Św. Wit jest często przedstawiany z kogutem, ponieważ kiedy został wrzucony do kotła, koguta wrzucono jako antidotum na magię

Św. Wita wzywa się w razie epilepsji, płasawicy (zwanej "tańcem św. Wita"), letargu, paraliżu, chorób układu nerwowego oraz ukąszeń jadowitych lub wściekłych zwierząt, przed piorunami i burzami oraz dla ochrony zwierząt domowych. Uważany jest za patrona aktorów; w ikonografii przedstawiany jest z krzyżem.

20 lipca: św. Małgorzaty Antiocheńskiej, dziewicy i męczennicy

Według starożytnych martyrologiów św. Małgorzata Antiocheńska cierpiała w Antiochii w ostatnim powszechnym prześladowaniu Kościoła na początku IV wieku. Podobnie jak św. Wit, została wychowana w wierze chrześcijańskiej przez niańkę i była prześladowana przez własnego ojca, który był pogańskim kapłanem. Wycierpiała wiele tortur zanim została ugodzona mieczem.

Kult św. Małgorzaty rozpoczął się na Wschodzie, ale rozszerzył się i na Zachodzie Europy, gdzie zaczęto ją szczególnie czcić w Anglii, Francji i Niemczech w XI wieku. W ikonografii przedstawiana jest jak trzymająca smoka na łańcuchu. Mimo iż była dziewicą, wzywana jest przez niewiasty brzemiennie lub rodzące. Wzywana jest również przez cierpiących na choroby nerek lub bóle pleców i dla uwolnienia od złych duchów. Była jedną ze świętych, którzy ukazali się św. Joannie d'Arc i rozmawiali z nią o jej misji.

25 lipca: św. Krzysztofa, męczennika

Św. Krzysztof jest jednym z najpopularniejszych i najbardziej znanych świętych, choć niewiele wiadomo z całą pewnością o jego życiu. Rzymskie Martyrologium jedynie stwierdza, że został zbity pod Licją żelaznymi różgami za panowania cesarza Decjusza i "ocalony od ognistych płomieni cudowną mocą Jezusa Chrystusa, na koniec po przeszyciu strzałami, przez miecz (ścięcie głowy) dokonał zwycięskiego męczeństwa".

Wokół tego świętego narosło wiele legend, często przedstawiany jako olbrzym niosący Dzieciątka Jezus na ramieniu przez rzekę. W rzeczywistości jego imię oznacza "niosący Chrystusa". Wzywany jest przeciwko zarazie, nagłej śmierci, epilepsji i bólom zębów. Jest szczególnym patronem kierowców i innych podróżujących, również wzywany jest podczas burz.

27 lipca: św. Pantaleona, męczennika

Św. Pantaleon był lekarzem w Nikomedii, a następnie na dworze cesarza Galeriusza. Zwiedziony przez fałszywe, światowe maksymy nieszczęśliwie popadł w apostazję. Jednakże dzięki gorliwym staraniom księdza Hermolausa powrócił do praktykowania Wiary. Tak żarliwy był jego zapał i pragnienie zadośćuczynienia za swą dawną apostazję, że rozdzielił wszystkie swoje dobra ubogim i wyznał jawnie prawdę religii chrześcijańskiej. Jego gorliwość przywiodła wielu do Wiary, toteż został pochwycony za panowania niesławnego Dioklecjana.

Pantaleon był okrutnie torturowany na kole, a rozpalone do czerwoności blachy przykładano do jego ciała. Wycierpiał wiele innych tortur, które znosił spokojnie i odważnie; ostatecznie został ścięty. Św. Pantaleon jest patronem lekarzy i położnych, i wzywany jest przy suchotach, raku i gruźlicy oraz dla ochrony zwierząt domowych. Jest przedstawiony z przebitymi razem rękami, ponieważ jedną z wielu jego tortur było przybicie do drzewa.

8 sierpnia: św. Cyriaka (lub Cyriacus), diakona i męczennika

Św. Cyriak żył w Rzymie i dokonał wielu cudów dzięki swej wielkiej świętości. Dzięki jego modlitwom Artemia, córka cesarza Dioklecjana została uwolniona od złego ducha. Później został wysłany do Satora, króla Persji i w

podobny sposób uwolnił jego córkę od złego ducha. Następnie ochrzcił tegoż króla i 430 inne osoby, zanim powrócił do Rzymu.

Powróciwszy do Rzymu został uwięziony przez Maksymiana i torturowany. Ostatecznie skazano go na śmierć przez ścięcie, wraz ze św. Largusem i Smaragdusem i dwudziestoma innymi w roku 303. Wzywany jest na łożu śmierci w chorobach oczu i diabelskich opętaniach i zwykle jest przedstawiany w stroju diakona.

1 września: św. Idziego (lub Aegidius), pustelnika i opata

Św. Idzi jest jedynym z Czternastu Świętych Wspomożycieli, który nie był męczennikiem. Urodził się w szlacheckiej rodzinie w Atenach i żył świętobliwym życiem w młodości, dokonując nawet cudów. Po śmierci rodziców rozdzielił cały swój spadek pośród biednych. Jednakże, ponieważ sława jego świętości wzrosła, opuścił ojczyznę i wyjechał do Francji.

We Francji św. Idzi żył w odosobnieniu, ukryty przez wiele lat w nieznannej jaskini. W tym czasie żywił się korzonkami i ziołami, a także mlekiem łani, która przychodziła do niego w określonych godzinach. Pewnego dnia zwierzę to było ścigane przez królewskie psy gończe i schroniło się w jaskini Idziego, w wyniku czego odnaleziono świętego. Królewscy myśliwi strzelali do łani, lecz chybili i trafili strzałą w nogę św. Idziego, przez co kulał do końca życia. Następnie król błagał go, aby zbudował klasztor na tym miejscu. Św. Idzi choć niechętnie, ale wykonał to i zarządzał tym klasztorem przez osiem lat, zanim zmarł około 710 roku.

Św. Idzi cieszy się wielką czcią, zwłaszcza we Francji. Jego grób stał się miejscem pielgrzymek, wzywany jest przeciwko zarazie, panice, epilepsji, chorobom psychicznym i koszmarom sennym i o łaskę dobrej spowiedzi.

Jest także patronem kalek, żebraków, kowali i karmiących matek. W ikonografii przedstawiany jest w monastycznej kapie z łąnią (jeleniem).

20 września: św. Eustachego (lub Eustachiusza), męczennika

Święty ten był rzymskim żołnierzem, a za panowania Trajana został generałem armii. Pewnego dnia podczas polowania zobaczył krzyż między rogami dużego jelenia. Jednocześnie głos Chrystusa wezwał go, aby stał się łowcą życia wiecznego. Natychmiast, Eustachy i jego rodzina postarali się o chrzest.

Eustachy przeszedł wiele prób, w tym rozstanie z żoną i synami, którzy zostali mu odebrani. Ostatecznie Eustachy wraz ze swoją żoną Teopistą i dwoma synami, Agapitem i Teopistem, skazany został na pożarcie przez dzikie bestie, ale zostali cudownie zachowani od szkody. Następnie zostali uwięzieni w rozgrzanym byku z brązu i w ten sposób dokonano się ich męczeństwo w drugim wieku.

Święty Eustachy jest na ogół przedstawiany z jeleniem i wyposażeniem myśliwskim. Wzywa się go przed ogniem – doczesnym i wiecznym. Jest także patronem myśliwych, wzywany także we wszelkiego rodzaju kłopotach, zwłaszcza rodzinnych.

9 października: św. Dionizego (Dionizjusz Areopagita), biskupa i męczennika

Według Martyrologium Rzymskiego i Breviarza św. Dionizy był Ateńczykiem, nawrócony przez św. Pawła (Dz. Ap. 17, 34), został pierwszym biskupem Aten. Następnie udał się do Rzymu i został posłany przez Papieża św. Klemensa do Francji. (Inne źródła podają, że został tam wysłany przez Papieża św. Fabiana w trzecim stuleciu).

Udał się w podróż aż do Paryża, gdzie osiadł i pracował wraz ze swoimi towarzyszami Rusticusem (kapłan) i Eleutheriusem (diakon) nad ewangelizowaniem tych obszarów. Ostatecznie wszyscy trzej zostali pochyceni, poddani torturom i ścięci mieczem na Montmartre ("Wzgórzu Męczenników"). Według tradycji, św. Dionizy, po tym jak został ścięty, wstał i ujął swą odciętą głowę, przechadzał się przez jakiś czas z głową w dłoniach otoczony śpiewającym chórem aniołów i tłumem gapiów, zanim upadł i zmarł. W ikonografii jest przedstawiany z głową w dłoniach.

Historyczne źródła podają również, że gdy Dionizy Areopagita dowiedział się, iż Matka Boża mieszka w Jerozolimie, wybrał się w drogę, by tam Ją spotkać. Po czym stwierdził: "Jej wygląd, Jej rysy, Jej cały wygląd świadczą o tym, że jest rzeczywiście Matką Boga". Napisał też, że gdyby nie otrzymał przeciwnych nauk od św. Pawła, to wziąłby Ją za boską istotę. Św. Dionizy jest wzywany przeciwko diabelskim opętaniom i bólom głowy.

Ta piękna figura św. Dionizego zdobi Bazylikę Czternastu Orędowników w Bawarii w Niemczech

25 listopada: św. Katarzyny Aleksandryjskiej, dziewicy i męczennicy

Św. Katarzyna, dziewica z Aleksandrii, szlchetnego pochodzenia, od bardzo wczesnej młodości dołączyła do swej wiary i pobożności studium sztuk wyzwolonych. W wieku osiemnastu lat Katarzyna przewyższała wiedzą uczonych z Aleksandrii. Mówi się, że przed swoim chrztem miała widzenie Najświętszej Dziewicy, jak prosi swojego Syna o przyjęcie Katarzyny do grona Jej sług, ale Boskie Dziecię odwróciło się. To skłoniło Katarzynę, aby została ochrzczona tak szybko, jak to możliwe. Po chrzcie ujrzała to samo widzenie, ale tym razem Jezus Chrystus przyjął ją z wielką miłością i zaślubił ją w obecności dworu niebieskiego.

Kiedy wybuchły prześladowania chrześcijan za panowania niegodziwego Maksymina, a Katarzyna była świadkiem prześladowań i tortur wielu z nich za wiarę, odważnie wystąpiła do tyrana i zganiła go za okrucieństwo. Również wykazała za pomocą dobrze uzasadnionych argumentów logicznych, że wiara w Chrystusa jest konieczna do zbawienia.

Maksymin zdumiony jej mądrością zamknął Katarzynę w więzieniu i przetrzymywał dotąd aż udało mu się zebrać uczonych ze wszystkich stron imperium. Obiecał im sowne nagrody jeśli zdołają odwieść Katarzynę od wiary w Chrystusa. Stało się jednak odwrotnie, gdyż Katarzyna odparła wszystkie ich argumenty tak umiejętnie, że wielu z nich się nawróciło. Rozsierdzony Maksymin próbował następnie zbałamucić ją pochlebstwami i czczymi obietnicami. Kiedy i ta próba się nie powiodła rozkazał ją biczować i chłostać ołowianymi różgami. Następnie zamknął ją w więzieniu bez jedzenia i wody na jedenaście dni.

W czasie uwięzienia żona Maksymina wraz z Porfiriusem, dowódcą wojska, poszła do więzienia by odwiedzić Katarzynę. Nawróciła ona oboje na wiarę w Chrystusa, za co potem zostali zamęczeni. Wówczas bardziej rozwścieczony niż kiedykolwiek tyran nakazał, aby torturowano Katarzynę na

kole, do którego przymocowano ostre noże. Lecz na skutek modlitw Katarzyny maszyna rozpadła się, a ona sama została ścięta. Jej ciało zostało następnie przeniesione przez aniołów i pogrzebane na Górze Synaj.

Święta Katarzyna jest często przedstawiana ze złamanym kołem. Wzywa się jej w chorobach języka i dla ochrony przed nagłą i niespodziewaną śmiercią. Jest także patronką chrześcijańskich filozofów, dziewic, kaznodziejów, kołodziejów i mechaników. Wzywają ją studenci, mówcy i adwokaci prosząc o mądre rady i dar wymowy. Wraz ze św. Małgorzatą Antiocheńską i św. Michałem Archaniołem ukazała się św. Joannie d'Arc.

4 grudnia: św. Barbary, dziewicy i męczennicy

Św. Barbara została wychowana w pogaństwie przez despotycznego ojca Dioscorusa, który więził ją w samotnej wieży. W swej wymuszonej samotności Barbara spędzała czas na modlitwie i nauce i zorganizowała otrzymanie pouczenia i chrztu od chrześcijańskiego kapłana. Jej ojciec, dowiedziawszy się o jej nawróceniu, niemal wyszedł z siebie z wściekłości i doniósł na nią do trybunału cywilnego.

Barbara była okrutnie torturowana, a w końcu ścięta mieczem przez własnego bezlitosnego ojca w roli kata. Ale Bóg nie był nierychły w pomśczeniu swojej świętej. Piorun uderzył Dioscorusa i zabił go. Św. Barbara przedstawiana jest z wieżą i cyborium z hostią nad nim. Wzywa się ją w gorączce, przeciw piorunom, pożarom, i nagłej śmierci, zwłaszcza w przypadku nagłej i gwałtownej śmierci przy pracy. Jest także patronką budowniczych, artylerzystów i górników.

Istnieje ciekawa historia o św. Barbarze w życiu św. Stanisława Kostki (1550-1568). W wieku 13 lat św. Stanisław udał się z rodzinnej Polski ze swoim starszym bratem do Wiednia, aby wstąpić do nowopowstałego w tym mieście Collegium Nobilium, które prowadzili jezuita. Stanisław spędził tam trzy lata, wyróżniał się pobożnością i wstąpił do bractwa św. Barbary i Najświętszej Maryi Panny. Razu pewnego, w okresie ciężkiej choroby, św. Barbara ukazała mu się w towarzystwie dwóch aniołów i podała mu Komunię Świętą. W podobny sposób św. Barbara wspomaga tych, którzy ją czczą i chroni ich przed nagłą i niespodziewaną śmiercią.

Ołtarz główny Bazyliki Czternastu Orędowników w Bad Staffelstein koło Bambergu w Bawarii w Niemczech. Ukończony w 1774 roku, jest prawdopodobnie największym i najbardziej znanym kościołem im poświęconym.

Zakończenie

Warto zauważyć, że niektórzy z tych wielkich świętych zostali usunięci z kalendarza przez "papieży" *Vaticanum II*. Jakże to wymowne! W kalendarzu liturgicznym sprzed *Vaticanum II* jaki istniał do śmierci Papieża Piusa XII każdy z czternastu wspomóżycieli miał swoje święto (zgodnie z datami podanymi powyżej) i każdy miał swoje wspomnienie w liturgii. Jednak od *Vaticanum II* dołożono starań, aby wyeliminować kult świętych tradycyjnie czczonych i zastąpiono ich współczesnymi "świętymi". Toteż, wielu z tych Świętych Wspomożycieli zostało usuniętych z kalendarza z wymówką, że niewiele wiadomo o ich życiu. Nadrabiamy to zawinione zaniechanie! Nabożeństwo do Czternastu Wspomożycieli jest wspaniałym przypomnieniem potęgi wstawiennictwa świętych. W średniowieczu, kiedy medycyna i nauka nie były tak zaawansowane, wierni zwracali się do wstawiennictwa świętych o pomoc w przeciwnościach. Niestety, w naszych współczesnych czasach, kiedy ludzie pokładają zbyt dużą ufność w nauce, lekarstwo modlitwy jest często stosowane tylko w ostateczności.

My, wierni katolicy, pamiętajmy o mocy wstawiennictwa świętych, a także ich skwapliwości w udzielaniu pomocy tym, którzy ich czczą.

Przypomnijmy też, że Kościół popiera oddawanie czci świętym. Jak wspomniano powyżej, Papież Mikołaj V (1447-1455) przywiązał odpusty do nabożeństwa do Czternastu Świętych Wspomożycieli. W Europie od czasu do czasu natrafia się na obraz przedstawiający ich jako grupę świętych w niebie. (Jednym z najsłynniejszych zbiorowych przedstawień Świętych Wspomożycieli jest ołtarz z 1503 r. dzieła Matthiasa Grünewalda w klasztorze w Lichtenfels, w Bawarii).

Odpowiednim zakończeniem tego artykułu będzie cytat fragmentu Mszy Czternastu Świętych Wspomożycieli, jaki znajduje się w Mszale dla diecezji Bamberg. Czytana jest następująca kolekta w tej Mszy: "Wszechmogący i miłosierny Boże, który ozdobiłeś Twych świętych Jerzego, Błażeja, Erazma, Pantaleona, Wita, Krzysztofa, Dionizego, Cyriaka, Akacjusza, Eustachego, Idziego, Małgorzatę, Barbarę i Katarzynę szczególnymi przywilejami ponad innych – tak aby wszyscy, którzy w potrzebie błagają ich o pomoc, według łaski Twojej obietnicy, mogli osiągnąć zbawienny skutek ich wstawiennictwa – udziel nam, błagamy Cię, przebaczenia naszych grzechów, a dla ich zasług wstawienniczych wybaw nas od wszelkich przeciwności i łaskawie wysłuchaj naszych modlitw".

Ks. Benedict Hughes CMRI

Artykuł z czasopisma "The Reign of Mary", nr 177, Summer 2020 (www.cmri.org) (1)

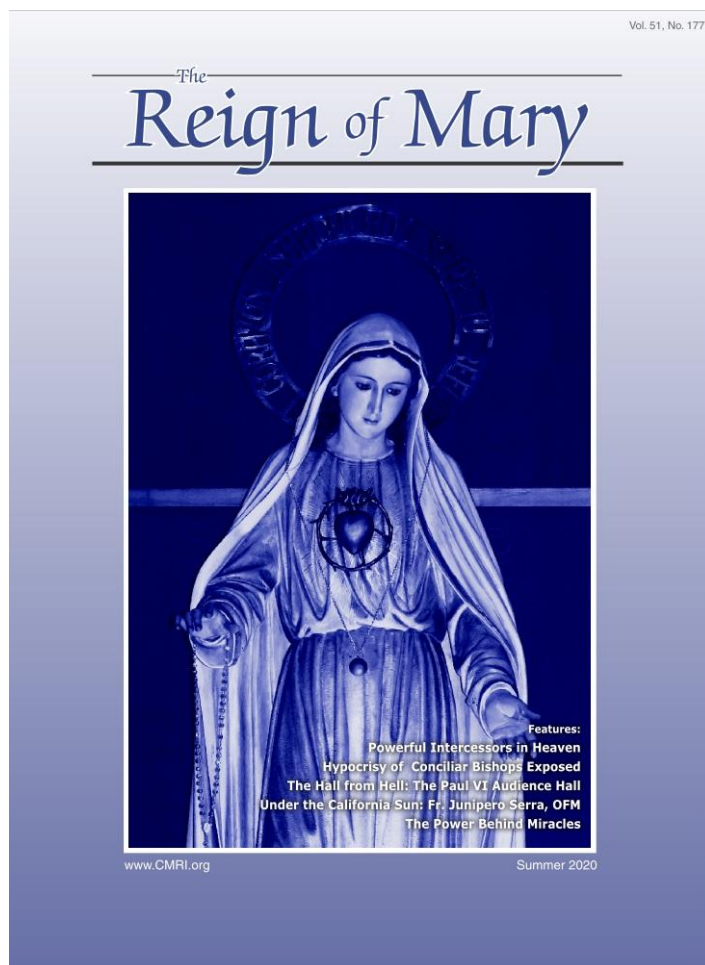
Tłumaczyła z języka angielskiego Iwona Olszewska

Przypisy:

- (1) Por. 1) Ks. Benedict Hughes CMRI, a) [*Sedewakantyzm: jedyny logiczny wniosek.*](#) b) [*Farsa Vaticanum II. Rzetelna ocena soboru po pięćdziesięciu latach.*](#) c) [*Nowa praktyka "dialogu". Duch apostołski zniszczony przez Vaticanum II.*](#) d) [*Pożegnane słowa do swoich kapłanów. O spuściźnie Benedykta XVI.*](#) e) [*New Age, Nowa Religia.*](#) f) [*Konieczność modlitwy o nawrócenie zbłąkanych dusz.*](#) g) [*Karmić dusze nauką prawdy.*](#) h) [*Papież Pius XII – w pięćdziesiątą rocznicę śmierci.*](#) i) [*"...ale nas zbaw ode złego...". Czy modernistyczny kościół jest w stanie wyrzucić diabła?*](#) j) [*Franciszek-Bergoglio znowu atakuje! Pokaz dwulicowości Vaticanum II.*](#) k) [*Największa ozdoba katolickiego kapłaństwa.*](#) l) [*Cała i nieskalana. Musimy zachować integralność wiary katolickiej.*](#) m) [*Korzenie problemów: Vigano dotyka źródła posoborowych błędów.*](#)
- 2) Ks. Julian Antoni Łukaszewicz, [*Żywoty Świętych, z dodatkiem rozmyślań, modłów i rycin.*](#)
- 3) Ks. Piotr Skarga SI, [*Żywoty Świętych Starego i Nowego Zakonu na każdy dzień przez cały rok.*](#)

- 4) Ks. Piotr Pękalski, [Żywoty Świętych Patronów polskich.](#)
- 5) Św. Dionizy Areopagita, [Dzieła. \(O Imionach Bożych. O Teologii Mistycznej. O Hierarchii Niebiańskiej. O Hierarchii Kościelnej. Listy\).](#)
- 6) Emanuel Bułhak, [Dzieła św. Dionizego Areopagity, Christianitas, i Formgeschichte.](#)
- 7) Ks. Marian Morawski SI, a) [Filozofia i jej zadanie.](#) b) [Dogmat łaski. 19 wykładów o porządku nadprzyrodzonym.](#) c) [Świętych Obcowanie. Część pierwsza: Komunia między duszami.](#) d) [O Mądrości Krzyża. Kazanie na uroczystość św. Katarzyny.](#)
- 8) Ks. Alojzy Bukowski SI, [Dogmatyczne podstawy chrześcijańskiej solidarności. \(Principia dogmatica christianae communionis sive solidaritatis, quae vocatur\).](#)
- 9) Ks. Antoni Langer SI, a) [Rozwój wiary.](#) b) [Pojęcie o Bogu w chrześcijaństwie i u filozofów.](#) c) [Człowiek w stosunku do religii i wiary.](#) d) [O objawieniu.](#) e) [Św. Tomasz z Akwinu i dzisiejsza filozofia.](#) f) [Kardynał Jan Chrzyciel Franzelin i jego znaczenie w katolickiej nauce.](#) g) [Kazanie o Kościele.](#) h) [Kazanie na uroczystość Opatrzności Boskiej.](#) i) [Kazanie na uroczystość św. Barbary.](#)
- 10) Ks. Jan Domaszewicz, [Ze skarbnicy wiedzy teologicznej.](#)

(Przypisy i większość ilustracji od red. **Ultra montes**).

([HTM](#))

© **Ultra montes** (www.ultramontes.pl)

Cracovia MMXXI, Kraków 2021